

HAYAT ENGEL TANIMAZ

Mehmet için o gün diğer günlerden farksızdı.Sabahın erken saatlerinde havanın soğuk olacağı belli olmuştu.Bu sene kış bir türlü bitmemişti.Mehmet'in içinde bahar dallarının tomurları açmış, büyük bir umutla baharı bekliyordu.Her zamanki gibi sıkı sıkıya giyindi, traş oldu, annesi ile üç beş lokma kahvaltı edip, kendini sokağa attı.

Sultanahmet'ten Eminönü'ne yürürken duyduğu sesleri, kokuları çok seviyordu.Sokak köpeklerinin ona sırnaşması, araba kornaları, koştururan insanların sesleri onun için hayatın rengiydi.Karanlıkların içinde her birinin şeklini, rengini ayırt edebiliyordu.Her sabah, onu karşılayan köpeğin kirli kahverengi olduğunu, köşe başındaki dilenci çocuğun 13-14 yaşlarında cılız bir çocuk olduğunu görmese de çok iyi biliyordu.O sabah da diğer sabahlar gibi Sultanahmet'ten Eminönü'ne doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı.Soğuk yüzünü kesiyordu ama içi sıcacıktı.Kestaneci amcaya, gazeteciye selam vererek yürüdü.Dilinde bir gün önceden kalma Candan Erçetin şarkısı.'Bahar geldiğinde mi böyle olurum yoksa böyle olduğum için mi bahar ayrıca bunun seninle ne ilgisi var tabiki ben böyle olduğum için bahar...'

Mehmet, 1976 yılının sonbaharında fakir ama mutlu bir ailenin üçüncü çocuğu olarak dünyaya geldi.Babası duvar ustasıydı, annesi ise ev hanımı.Doğduğu günden itibaren Sulttanahmet'teki bir oda, bir salondan oluşan kuşyuvası misali evlerinde yaşadılar.Küçük bir mutfak, 60 metrekarelik evleri onlar için büyük bir dünyaydı.Geniş pencereleri, salonlarının üç tarafını çeviriyordu.Sıcak, samimi bir mahallede yaşamı kucakladı.Ağabeyi ile arasında 7 yaş, ablası ile arasında 4 yaş vardı.Onlar için Mehmet eve gelen oyuncak bebek gibiydi.Mehmet'i hem koruyor hem de seviyorlardı.Annesi Mehmet'te bir gariplik olduğunu doğduktan bir kaç ay sonra fark edebildi. Mehmet, ses olan yere dönüp tepki veriyor ancak karanlıkla aydınlığı ayırt edemiyordu. Doktora sorduklarında Mehmet'in gözlerinin ne yazık ki aydınlıktan uzak olduğunu öğrendiler.Annesinin de babasının da boğazlarına birşey düğümlendi.İnanamadılar.Kabullenemediler.Babası gerçeği metanetle kabullenmeye çalışırken, annesi günlerce ağladı.Minik kuzusunun gündüzü ile gecesi birdi. Nasıl bir acıydı bu yüreğine oturan, bu minik nasıl karanlıklarda büyüyecekti?Denizi, güneşi, annesini, kardeşlerini, hatta aynada kendi yüzünü bile göremeyecekti.Işıktan nasıl uzak kalacaktı?Ya okul, ya acımasız bu hayat nasıl Mehmet'i kucaklayacaktı?Çocuklar, kardeşleri ile ilgili gerçeği öğrenince ona daha sıkı sarıldılar. Kuş yuvası evlerinde ona koca bir dünya yarattılar. Hayatı ona kolaylaştıracak herşeyi yaptılar. Babası onu çocuklarının içinde ayrı bir yere koydu. Ailenin tüm fertleri Mehmet'in gözleri oldu.Babası herşeyi ona tarif edip, kendi penceresinden dünyayı tanıtmaya çalıştı.Mehmet de ailesinin sevgisini hakedecek kadar uysal, sakin, ağırbaşlı, sevimli bir çocuktü.Kıt-kanaat hayatlarında büyük bir zenginlik yaşıyorlardı.

Mehmet, ilkokul yaşına geldiğinde, ağabeyi Metin 15-16 yaşında bir delikanlı olmuştu.Metin'in okumakta gözü yoktu.Daha doğrusu okumak istese bile yaşlanan babasının desteğe ihtiyacı vardı.Babası, tek başına beş kişinin sorumluluğunu yüklenmekten çok yorgundu.Babasının gözlerindeki ışık sönmüş, biraz dinlenmek ister gibiydi.Metin, oto tamircisinde işe girdi.Bu sayede en büyük merakı olan arabalara yakın olabilecekti.Eve gelecek üç beş kuruş için uzun çalışma saatlerine razıydı.Babası, Metin'in çalışmasını hiç istemedi.O ölene kadar bu aileyi sırtanmaya razıydı yeter ki çocukları ezilmesin.

Mehmet, Güler teyzeye selam verdi.'Nasılsın' diye sordu.Güler teyze 'nasıl olayım evladım.Bu sabah çok zor nefes alıyorum artık bu kalp bu bedeni taşıyor' diye dert yandı.Güler teyze, 65 yaşlarında hergün Eminönünde tezgah açan bir sürü satıcıdan biriydi.Kalp hastasıydı ama tedavi olacak ne maddi imkanı ne de buna fırsatı vardı.Ölen oğlunun üç taze yavrusu ile eşine bakıyor, tek başına hayat mücadelesi veriyordu.Mehmet, Güler teyzeyi biraz olsun gülümsetebilmek için 'niye böyle diyorsun Güler teyze giymişsin pembeleri, bugün seni çok güzel gördüm' dedi.Güler teyze de 'ilahi Mehmet beni yine güldürdün.Allah da seni güldürsün' diye karşılık

verdi.Oysa Mehmet ne pembeyi bilirdi ne de Güler teyzenin giydiğini????

Eminönü her zamanki gibi kalabalıktı.Soğuk, Eminönü'ndeki kalabalığa engel olmazdı.Koşturan insanlar oradan oraya savrulur, ya vapura ya otobüse yetişmeye çalışırlardı. Saticıların arasından geçen yüzlerce insanla Eminönü, cıvıl cıvıl ve yaşam doluydu.Hayatın kendisiydi.Bazen Eminönü'nü babasının anlattığı akvaryumlara benzetirdi.Renk renk balıkların olduğunu canlı bir akvaryum...Bazense güçlü hayvanların güçsüz hayvanları yendiği vahşi bir ormana benzetirdi...Yine de Eminönü'nü çok severdi.Herkesi tanır, herkesle selamlaşırdu.Sabahtan öğlene kadar Eminönü meydanını boydan boya yürüyerek arşınlar, sonra bir büfenin yanında dururdu.Sattığı milli piyango biletlerinden çok fazla bir para kazanmazdı ama kazandığı para ona ve annesine yeterdi. Annesinin yaşlılık parası, Mehmet'in kazancı ile birleşince, faturalar, yeme-içme ancak aysonunu getirirlerdi.O yüzden bir gün bile meydana gitmediği olmazdı.Hastalandığında arkadaşları 'niye geldin' deseler de çalışmak zorundayım demez, 'yat yat sıkıldım, ben kabak mıyım yata yata büyüyeyim' derdi.Zor hayatı esprileriyle, kocaman gülümsemesiyle herkes için hafifletmeye çalışırdı.Herkese neşe, umut ve mutluluk dağıtırdı, onca zorlukların, mecburiyetlerin, yalnızlıkların arasında.

O gün sevgili bir çift Mehmet'in önünde amansız bir tartışmaya tutuldu.Kız çocuğu tersledi ve çekti gitti.Çocuk ise bir anda kalakaldı.Mehmet, kişileri tanımıyor, konuyu da bilmiyordu ama çocuğa çok acıdı. 'İnsanlar nasıl bu kadar acımasız olabiliyorlar, nasıl kolay kalp kırabiliyorlar değil mi?' dedi çocuğa.'Haklısın' dedi çocuk sessiz ve derinden.Çocuk şaşkınlığı üzerinden attıktan sonra 'aşkta şansım gülmedi belki piyangoda güler' dedi ve Mehmet'ten çeyrek bir bilet aldı.Mehmet'in koca gülümsemesi gergin havayı yumuşatmaya yetti. Mehmet, işini zor zamanlarda insanlara umut verdiği için seviyordu.Birilerine umut olmak büyük bir şeydi, onun için hergün durdurak bilmeden bilet satıyordu.Belki bilet sattığım bir kişiye ikramiye çıkar ve mutlu olur, hayatı değişir diye hayal ediyordu.Para, mutluluk getirir miydi bu da tartışırdu ya neyse.Mehmet, bütün bu karmaşanın içinde hayatın şifrelerini kendince çözmüştü.Pek çok sorunun cevabı Mehmet'te mevcuttu.Mutluluğu, huzuru, insanların kendi yarattıklarına emindi.Ev, araba sahibi olmakla, ünvan peşinde koşmakla mutluluk, huzur satın alınmıyordu.Mutluluk, kimi zaman çocuğunla birlikte Eminönü'nde balık tutmakla kimi zamanda düşen bir kişinin elini tutmakla olduğuna emindi.Çocukluğunu düşündü.Ne mutlu günlerdi.Tüm mahallelinin cıvıl cıvıl, tüm ailenin birarada olduğu günler...Bir gün babası sobada hamsi pişirmişti.Ablası, ağabeyi, annesi, babası hep biraradayken o yemek hepsini mutlu etmeye yetmişti.Mutluluk küçük şeylerden ibaretti.O gün pişen hamsinin kokusu burnuna geldi, tadı da damağına.Mutluluk böyle bir şeydi....

Mehmet'i, her gün okula babası götürüyordu. Mehmet çok gayretliydi. Işığı olmasa da kendi ışığını kendi yaratıyordu.Sınıfta öğretmeni, arkadaşlarının sevgilisi olmuştu.İki tane çok sağlam dostu vardı.Biri Adem, diğeri Yusuf.Ailesi, arkadaşları ona göz oldular, o ise onların kalbi oldu.Başarılı bir öğrenciydi.Öğretmen olmak istiyordu.Matematiği de İngilizce'yi de çok seviyordu.Bu sabrı ve yumuşaklığıyla çok iyi bir öğretmen olabilirdi. Herkes onu teşvik ediyordu. Mehmet, ortaokuldayken ağabeyi işçi olarak acı memleket sayılan Almanya'ya gitmişti.Ağabeyinin gidişi tüm aile için zor oldu.Zaman içinde gidenlere alışacaklarını düşünmezlerdi.Ağabeyi her ay para göndererek aileye geçici bir zenginlik yaşatmaya başladı.Metin, 3 sene evine hiç dönmedi, izin bile yapmadı.3 sene sonra eve geldiğinde de sadece bir hafta kalıp tekrar acı vatanına geri döndü.Gidiş o gidiş evlenince gönderdiği mektuplarda da azaldı, gönderdiği para da , gönlü de..... Mehmet lisedeyken aileyi bir büyük acı yıktı.Babası bir inşaatın duvarını yaparken geçirdiği kalp krizi sonrası vefat etmişti.Bir anda bütün aile yıkıldı.Ailenin belinin direği kırılmıştı.O gövdesine yaslandıkları çınar yoktu artık. Mehmet'in gözleri asıl o zaman görmez oldu.Babasının penceresini kaybetmişti.Onun benzetmelerini, onun gözünden hayatı görmeyi...Tarifsiz bir çaresizlik, derin bir boşluk, ayaklarının altından kayıp giden dünya....Ağlamalar, sızlamalar, gelenler, gidenler herkes kenara çekilince büyük bir yalnızlık.Annesi, ablası Mine ve Mehmet artık yalnızlardı.Ağabeyi Metin, cenaze için 3 günlüğüne gelmiş sonrasında vatanına geri dönmüştü.Ne kadar üzgün de olsa

artık Almanya’da bir hayatı vardı.Oraya kök salmıştı hatta Almanlaşmıştı..Oysa annesi, Mine ve Mehmet için durum bambaşkaydı.Neye uğradıklarını şaşırıyorlardı.Mehmet, sabah uyandığında yaşananların rüya olmasını diliyordu.Mutfaktan babasının tıktırtısını duymak istiyordu.Elbiselerinin kokusunu içine çekmek bile babaya özlemi gidermeye yetmiyordu.O sene ablası Mine de görücü usulüyle hayırsız bir adam ile evlendi.Evden bir gidiş daha...

Sonrasında Mehmet ve annesi mücadeleye yalnız devam ettiler.Annesi Mehmet’i okula götürdü getirdi. Liseden sonra üniversiteye gitmeyi istiyordu ama nasıl?Kimsenin kendilerine bir faydası olmuyordu.Gözleri kapalı da olsa yapacağı çok iş vardı.Zehir gibi zekası ile hesap kitap işlerini çok iyi yapardı.Güçlüydü, hiç bir zaman insanların onu aciz görmesini istemiyordu.Kimsenin acımasına muhtaç değildi.Namusu ile yapabileceği her işe razıydı.Elinden tutanı olmayınca kendi yolunu kendi çizdi.Piyango bileti satmaya başladı.Eminönü macerasının başlangıcı...Elveda demek istemiyordu ama öğretmenlik hayalleri çok uzaktı artık.

Akşamüstüne doğru karnı acıkmaya başladı.Akşam için annesi ne yemek yapmıştı acaba? Sıcak bir bulgur pilavı, yanına da patates yemeği harika olur diye düşündü.Gerçi annesi her yemeği güzel yapardı.Bu soğuk günde sıcak bir çorba içini ısıtır adamın diye düşündü.Büfeci Kazımla derbi maçını konuşuktan sonra evine yol almaya başladı.Geç kalmadan evine gitmek için hızlı adımlarını sıraladı.Annesi, bacaklarındaki ağrılar nedeniyle senelerdir dışarı çıkamıyordu.Evde dört duvarın içinde ana-oğul bir hayatı paylaşıyorlardı.Annesi Mehmet’e göz, Mehmet annesine koca bir dünya oluyordu.Sokaklarda olanları, hayatı annesine anlatıyordu.Annesi ise evin içinde Mehmet’i rahat ettirmenin derdi ile dört dönüyordu.

Küçük dünyalarına ne yazık ki üçüncü bir kişi giremiyordu.Annesi oğlunun evlenmesini çok istiyordu.Kendine birşey olsa Mehmet yalnız kalacak diye çok üzülüyordu.Mehmet, dile getirmese de bu yalnızlıktan şikayetçiydi.Kalbi çok büyüktü.Sayısız insanı, canlıyı sığdırabilecek kadar büyük ama kalbinin hep geçici misafirleri olmuştu.Kalıcı olarak kalbine girmeyi başaran bir prensese rastlamamıştı.Aslında kalbinde, hayatında olmasını istediği bir kişi vardı, o da Dilek hemşireydi.Mahallenin yalnız, yorgun Dilek hemşiresi.Devlet hastanesinin uzun nöbetlerinden sonra tek başına yaşadığı eve yorgun dönen Dilek hemşire.O da Mehmet gibi yalnızdı.Yıllar önce annesini babasını kaybetmiş, kardeşleri evlenmiş, hayat mücadelesinde tek başına savaşıyordu.Mehmet, Dilek hemşirenin kendi gibi hayata tek başına dik duruşunu seviyordu.Dilek hemşire, Mehmet’ten 5-6 yaş büyüktü ama bu yaş farkının hiç önemi yoktu.Önemli olan tek şey Dilek hemşireydi.Annesi, Mehmet’i zaman zaman komşu kızları ile tanıştırmak istiyordu ama Mehmet her seferinde bu konudan kurtulmanın espirili bir yolunu buluyordu.Annesine Dilek hemşireden hiç söz etmedi ama uzaktan uzağa Dilek hemşireye hayranlık duyuyordu.

Bir gün bir mucize oldu.Dilek hemşire, Mehmet’e hastanede santralde çalışan bayanın doğum iznine ayrıldığını, onun yerine geçici bir görevliye ihtiyaç doğduğunu söyledi.Annesi bu haberle mutluluktan uçtu.Geçici bir süre bile olsa oğlu soğuklarda sokaklarda dolanmaktan, ekmek parası peşine koşmaktan kurtulacaktı.Mehmet de yeni iş için çok sevindi.Eminönü’nü, oradaki insanları çok seviyordu ama bu iş başkaydı.Biraz dinlenebileceği, insanlara yardımcı olabileceği bir işti.Üstelik kısa süreli de olsa Dilek hemşireye de yakın olabilecekti.Dilek hemşire aslında çok soğuk bir insandı veya öyle duruyordu.Bu iyiliği acaba Mehmet’e acıdığı için mi yapmıştı? Gerçi bu sorunun cevabının çok da önemi yoktu.Önemli olan düzenli bir iş, az da olsa düzenli maaş ve Dilek hemşireyi tanıma fırsatı.

Bahar geldiğinde mi böyle olurum yoksa böyle olduğum için mi bahar ayrıca bunun seninle ne ilgisi var tabiki ben böyle olduğum için bahar...

Mehmet, ilk iş gününde alışma sürecini atlattıktan sonra senelerdir orada çalışıyormuş gibi

rahat hareket etmeye başladı.İnsanları tanımak bir kaç gününü aldı ama sonrasında hiçbir sorun yaşamadan işini yapmaya başladı. Dilek hemşire ile arada bir çay içmek onun işteki mutluluğunu arttırıyordu.Bu kısa molalarda onun hakkında küçük ipuçlarından bir sürü şey öğrendi.Babasının despot bir adam olduğunu, insanlardan kendini korumak için soğuk durduğunu, işini sevdiğini ama aslında doktor olmak istediği gibi onun hakkında daha pek çok şey öğrendi.Bu hayat mücadelesinde yalnız olmaktan o da çok yorgundu.Dilek, Mehmet’le sohbet etmekten keyif alıyordu.Hatta bazı sabahlar simitle çayı birlikte paylaşmak ona bütün yorgunluğunu unutturuyordu.40 yaşının olgunluğu üzerinde olmasına rağmen bazen Mehmet’in gülümsemesi onu ilkokul günlerine götürüyordu.Güneşin bol olduğu, annesinin olduğu günlere...

Bir gün Dilek hemşire Mehmet’e çok merak ettiği bir şeyi sordu.’Mehmet yanlış anlamazsan birşey sormak istiyorum.Bu kadar zor şartlarda nasıl bu kadar neşeli olabiliyorsun’ dedi.Mehmet ise ‘Hayat, bize sunulmuş dikensiz gül bahçesi değil ki.Hayat, dikenlerle dolu, muhteşem güzellikteki bir gül bahçesi.Dikenler canımızı yaksa da kolumuz, bacağımız kanasa da bu, o bahçenin güzelliğini yaşamamızı engellemez.Engellere rağmen, tüm zorluğuna rağmen güzellikleri yaşayabilmek için bu kadar neşeliyim.Ben, kendimi dünyanın en şanslı insanı olarak görüyorum.Sıcak, sevgi dolu bir ailede büyüdüm.Kendi ayaklarımın üzerinde durmayı başardım.Gözüm kapalı sadece; ki bu da inan o kadar da kötü birşey değil.Kötülükleri görmemek insana umut, mutluluk veriyor.Hayatın güzelliklerini zaten kalp gözümle görüyorum. Yatağa bağımlı yaşayan, nefes almak için türlü aletlere bağlı olan, ya da hayata yalnız başlamış o kadar çocuk varken benden daha şanslı insan yok diye düşünüyorum.Zorluğu da çıkartan insanlar, engelleri de yaratan insanlar, mutluluğu da yaşayan insanlar’ dedi. Mehmet’in hayata bakış açısı, duruşu, yaşamı algılayışı hayranlık uyandırıcıydı.O bu kadar olgun, bu kadar hayatı çözmüşken Dilek hemşire, kendi yorgunluğundan, yılgınlığından ve umutsuzluğundan utandı.Mehmet çok haklıydı.Hayat dikensiz gül bahçesi değil, elbette yara alınıyor, ama dikenlerinin olması gül bahçesinin güzelliğini gölgelemez.....

Nisan ayının ışıltılı, sıcacık olduğu, ağaçların çiçeklerle donandığı bir günde Mehmet tüm cesaretini toplayarak, Dilek hemşireye ‘benim ışığım, baharım, gözlerim, tüm hayatım olur musun’ dedi.Dilek hemşire, ne olduğunu anlamadı.Boş gözlerle ve çatallı sesiyle ‘nasıl’ dedi.Mehmet, ‘bu kısa hayatı benimle paylaşır mısın, mutluluğa var mısın’ diye sözlerinin devamını getirdi.’Maddi olarak birşey veremem belki ama koca bir kalbim var ve seni kimsenin sevemeyeceği kadar sevebilirim’ dedi.Dilek hemşire, duyduklarına inanmadı.Bu yorgun halimle Mehmet’e ışık olabilecekmiyim diye düşündü.Mehmet, ‘biliyorum biraz ani oldu ama hayat süprizlerle dolu tıpkı seni tanıma fırsatı gibi.Sevgi engel tanımaz’ dedi.’Kısa hayatta kaybedecek zamanımız olmadığını, mutluluğu yakalamak için birbirimize ihtiyacımız olduğunu düşündüm’dedi.Dilek hemşirenin belki de senelerdir beklediği umut buydu.Hayata tutunmak için, bir insanı hayata bağlayacak olmanın verdiği huzur, mutlu etti.’Evet’ dedi.’Seninle sohbet etmek bana keyif veriyor, bu zamana kadar kimseyi hayatıma sokmadım.Hatta acınak derecede yalnızım.Senin ışığın, baharın olmak isterim’ dedi.İlk defa kendini değerli, önemli hissetti.Derin bir huzur çöktü üzerine.Mehmet ‘Hayat engel tanımaz, ben senin umudun, neşe kaynağın, yaşamadığın baharın olmak istiyorum.Seni olmadığın kadar mutlu etmek istiyorum’dedi.’Benim gözlerim olmayabilir ama kocaman bir kalbim var.Bu zamana kadar herkesi sevdim.Herkese umut ve neşe verdim.Gözün görmemesi kalbin görmemesini gerektirmez.Ben senin kalbinin güzelliklerini, oradaki yaşanmamış baharları, yalnız geçen kışları gördüm. Yaşanmamışlıkları birlikte yaşamak, seninle yaşlanmak istedim.Beni seni sevdim’ dedi.Dilek ise Mehmet’e ‘gözünün görmemesi seni karanlığa gömmez, seni eksiltmez.Kalbinde sevgi olmadığı zaman eksilirsin.Ben senden önce yarım dım, eksiktim, sen sevginle beni insan yaptın.İlk defa yaşamamım bir anlamı oldu artık yarınları karşılamak için bir sebebim var.Seninle baharı yaşamak, seninle kışı karşılamak istiyorum’ dedi.

‘Hayat engel tanımaz, engelleri yaratan insanlardır, sevgisizliktir, duygusuzluktur.Büyük bir kalp,mücadele etmeyi bilir, bütün engelleri aşar, yaşama tutunur, neşe verir, sevgi verir, mücadele

eder' Mehmet'in küçük hayatının büyük hikayesinin özetidir bu.Hayat, küçük mucizelerden ve engel tanımaz, büyük hayatlardan ibarettir....

Hayatta engel tanımamanız, büyük bir kalp taşımanız ve yaşanmamış baharlarınızın kalmaması dileğiyle...

İlknur ÜNER

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayımlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.